

Ve středu 27.1.2010 se v divadle Na prádle v Praze měla konat módní přehlídka pod taktovkou hudebního uskupení **Šantré**. Ačkoliv název napovídal, že by mohlo jít skutečně o exhibici krásných dam a leckterá z účastnic by se na přední stránce módních časopisů jistě vyjímal, šlo přece jen o záležitost hudební.

Kapelu Šantré jsem před lety zastihl ještě jako komorní folkové trio, které se svým osobitým akustickým projevem řadilo mezi progresivní kapely v žánru. Období transformace jsem přeskočil a po letech si šel poslechnout, jak se zvuk kapely nakonec usadil. Snad poprvé v životě tvrdím, že mnou recenzované a snad i chválené CD **2+1** z roku 2007 zahodte a běžte po kapele škemrat, ať desku přetočí ve stávajícím složení.

Šantré v nové sestavě (Inka Tognerová, Dušan Vainer, Pavel Hloušek a nově Petr Kamiš) sice zůstali věrní progresi, ale už jí nedocilují nezvyklými melodiemi nasazovanými na složitě znějící rytmizace akustické kytary Dušana Vainera. Aranže začínají podléhat rytmům velké škály perkusí a bicích nástrojů, které ovládá Petr Kamiš. Díky tomu vzniká prostor pro využití elektroniky, kterou Dušan Vainer "efektuje" svou kytaru. Ozvěnami, opakováním i různými echy pak často upravili zvuk zpěvů. Inka Tognerová působila umírněněji a přirozeněji, jako by si byla vědoma, že mocného efektu mrazení v zádech přítomných posluchačů již nemusí docílit jen sklopraskajícími vysokými tóny. Šantré celkově zmohutněli, a to nejen pódiovým vybavením, ale také po zvukové stránce a lze to vnímat jako klad.

Za kapelou se často objevoval vokální sbor **Ad libitum**, který experimentům v jejich písních dodával potřebnou atmosféru. A o tu jde u nových Šantré především. S ní píseň vzlétá a bohužel i padá. Zatímco u větší části koncertu jsem měl potřebu skutečně nadšeně tleskat, u některých písní jsem se naopak vyloženě nudil. Příkladem může být

Most

, kde se tklivé a zvukově mírně hrající nástroje naprosto minuly s nábojem Inčina zpěvu. Působilo to, jako by v rádiu zapomněli vypnout předcházející píseň, do níž se už přimíchala další úplně jiná. Podobně nevýrazně působila i španělsky zpívaná píseň, jejíž jméno jsem si bohužel nestihl poznamenat. Naopak například

Moknu

s vokálním souborem Ad libitum mě uchvátilo, ačkoliv v jejich repertoáru nebývala mým favoritem.

Nelze opomenout též nasazení živelných divadelních výstupů nejen celé kapely, ale také hostů. Tak vtipně zahraná píseň *Mrtví*, kdy se hostující Jan Žamboch skrýval větší část písně pod prostěradlem a dělal na diváky "bububu", byla i pastvou pro oko a v konečné fázi pak i procvičením bránice. Prvním vrcholem v závěru vystoupení bylo vidět tohoto kytarového virtuóza hrát v kleče a pouze doprovodnou kytaru. To jsem ovšem netušil, že o pár vteřin později bude Dušan Vainer dělat chrobáka a píseň dohraje vleže se zvednutýma nohama. Když přidám nadšený výraz hostujícího klávesisty Davida Hlaváče, jež značil jeho zápal pro hru, dostal divák toho večera porci humoru a divadelních prvků nevídaných rozměrů.

V po

rovnání s tím předvedli **My3.avi** vlastně vcelku běžné vystoupení. Ovšem jen proto, že se kapela nesnažila svůj koncert ozvlášťňovat bonusy a vystačila si jen s prostou přehrávkou svých zavedených písní. Zpěvák a kytarista Jan Špalek vzpomněl na koncert na Klamovce, jehož jsem se jako divák shodou okolností také účastnil, a který si užili na začátku své kariéry právě se Šantré. Stejně tak i na křest jejich debutové desky **Veselá**

melancholie

(2007), kterou křtili právě Na prádle zhruba ve stejné době, kdy na tomtéž místě křtilo svou desku Šantré. Vůbec na mne z celého jejich vystoupení sálala melancholie schizofrenně se střídající s veselým nábojem osvědčené klasiky o panu Masturovi a jeho slečně Báře, či proti řádům silnic rebelující písní

Rozjedem se autem po polích

. Díky zvukaři, který zvuk přece jen více "vohulil", zněli "Avíci" více tak, jak je mám rád - mírně s popovým nádechem a přitom stále si udržující náboj při akustickém nástrojovém obsazení. I oni pracují s atmosférou. Tak se u My3.avi nedá čekat exhibice vyumělkovaných sólíček, ale spíše skládání zvuků a jednoduchých melodií a nápěvů. Tento jistý minimalismus je oním kouzlem, který musí mít muzikanti v sobě, aby to na diváka fungovalo. A protože tahle parta mezi takové hudebníky patří, jejich druhá deska

Smutná euforie

, kterou budou křtít v Malostranské besedě 21.5.2010, se stává očekávaným titulem mezi nahrávkami roku 2010.

Mé celkové hodnocení a závěr? Šantré pomalu unikají ze spárů škatulky akustického folku a pomalu s progresí zvukově vnikají do vod alternativy. Slušel by jim sál, v kterém se dá tančit. My3.avi se ukazují jako stabilní, kvalitu přinášející těleso, které se po stránce zvuku již našlo a ten stav si náležitě užívají společně se svým publikem.